

«А я ж цілувалася з ним безкоштовно!»

5 знакових чоловіків у житті Катрін Деньов

с. 16–17 »

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

volyn.com.ua

15 серпня 2019 року №8(10) Ціна 6,5 грн

Фото tsn.ua

Невже збуваються слова
гадалки, яка напрозорчила
Віктору Павліку 5 дружин?

- **ЗІРКА** У знаменитого Шикидима було вже чотири шлюби і три дружини. Тепер 53-річний народний артист України зустрічається із 25-річною дівчиною Катериною (на фото)

с. 6–7 »

Усі фото з родинного архіву Савчуків.

Виносила під серцем
трьох дітей. А ще те серце
підказало стати мамою
для двох покинутих...

- **ДІМ, ДЕ ЖИВЕ ЛЮБОВ**

с. 9–11 »

Фото rbc.ua

Лідер гурту
«Антитіла»
Тарас ТОПОЛЯ:

«Булінг
або насильство
в сім'ї
неможливо
перемогти,
але...»

с. 3–5 »

Фото rbc.ua

Тепер в Оксани і Степана
Савчуків є син і 4 доньки.

Фото Ірини Недялкової.

Коли і слів не треба... Історія у світлинах Карла та Елли Фредріксен фотографа Ірини Недялкової облетіла увесь світ.

Скажіть це раніше

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ** Він — високий, плечистий, сильний. Голос у нього гучний, поводить ся впевнено. Вона — жінка ніжна, тендітна. Побралися

Бруно ФЕРРЕРО,
оповідання з книги
«365 коротких історій
для душі» (видавництво
«Свічадо»)

Він постачав їй усе, вона дбала про дім, виховувала дітей. Вони виростили, одружилися і пішли від них. Так буває завжди.

Але діти вже не потребували їхньої допомоги, жінка перестала усміхатися, почала худнути, зблідла... Вона не могла їсти, не могла ходити. Чоловік дуже занепокоївся і завіз дружину до лікарні.

Її оглядало багато лікарів, але

ніхто не знаходив жодної хвороби.

Останній спеціаліст відвів чоловіка убік й обережно сказав:

— Я думаю, що ваша дружина

“Чи тобі би надокучило чути такі слова: «Я тебе люблю»?

не хоче більше жити.

Чоловік не сказав ані слова. Пішов, сів біля ліжка, взяв її знекровлену руку і впевненим голосом промовив:

— Ти не помреш!

— Чому? — тихо спитала вона.

— Тому що я потребую тебе! — відповів чоловік.

— А чому ти не сказав мені цього раніше? — запитала жінка, і її очі заблищали.

Від тієї хвили хвора почала видужувати. Вона знову стала жвавою і веселою. А лікарі і далі визначають її недугу і питають, які ліки принесли таке швидке зцілення.

Не чекай до завтра, щоб сказати комусь, що ти його або її любиш. Скажи це зараз. Не думай: «Моя мама, мій син, моя дружина вже знають про це». Чи тобі би надокучило чути такі слова: «Я тебе люблю»?

Стисни руку тієї особи, яку любиш, і скажи хоч очима: «Ти мені потрібний (–на)! Я люблю тебе!».

Любов — це життя. Є земля живих і земля мертвих. Їх відрізняє любов.

Як цьому протидіяти?

ФОТО life.pravda.com.ua.

«Булінг або насильство в сім'ї неможливо перемогти, але...»

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** Я — батько шестирічного Роми та трирічного Марка. А ще я прихильник ідеї відповідального батьківства. Ніколи не застосовував фізичного насильства до дітей, та упевнений, що малюка потрібно заохочувати в розвитку його інтересів і мотивувати робити те, що не дуже хочеться. Перекоаний, що булінг або насильство в сім'ї неможливо перемогти, але їм можна й потрібно протидіяти

Тарас ТОПОЛЯ, фронтмен гурту «Антитіла», молодіжний посол ЮНІСЕФ, друг Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні UNFPA Ukraine та обличчя кампанії «Щастя в чотири руки»

Я — егоїст, як і будь-яка людина. Навіть той, хто бореться з егоїзмом у собі, отримує егоїстичне задоволення від цієї боротьби. Різниця лише в тому, що хтось тонше й складніше організований, а хтось — простіше.

Наприклад, дитина на майданчику дуже добре розуміє, що ця іграшка — її. Але тут їй кажуть, що треба ділитися. І каже це інший егоїст, який просто старший, досвідченіший, тож знає: якщо ти будеш помірно ділитися з іншими, то в підсумку можеш досягти кращого результату та отримати більше.

Потрібно ділитися з оточуючи-

ми, бо інакше не доб'єшся успіху та випадеш із суспільства. Коли ми почали жити групами, громадами — ми ділилися, тому що так вигідніше, безпечніше.

Ти можеш віддати те, що в тебе є, щоб отримати те, чого в тебе немає. Тож егоїзм — в основі будь-якої мотивації.

Мотивувати дітей можна стипендіями. Причому давати їх не якимось супервундеркіндам, а всім узагалі.

А чому ні?

Ти заробляєш вищий бал — отримуєш більше грошей, усе просто.

Ми завжди робимо щось для ви-

годи. Для себе, для близьких. У когось вигодонабувач — улюблений я, у когось — сім'я.

Ми прокидаємося та йдемо на роботу, знаючи, що одержимо винагороду. При цьому змушуємо дітей іти до школи та добре вчитися, не пояснюючи навіщо. Або просто говоримо: «Тобі це потім стане у пригоді».

Зробімо так: дитина принесе хороший середній бал за чверть — отримає свою нагороду.

Звісно, я буду стимулювати своїх дітей фінансово.

Ми намагаємося або робимо вигляд, що намагаємося організувати дітям цікаве навчання.

Проте, будемо чесними, сидіти вдома та грати в комп'ютерні ігри для більшості завжди буде цікавішим.

За винятком одиниць, у яких природна допитливість. Загалом діти не хочуть вчитися у школі. Там потрібно напружуватися, що не приносить жодного задоволення.

Продовження на с. 4

У кожному класі таке є...

Фото podrobnosti.ua.

Початок на с. 3

Виходить, є багато факторів проти того, щоб вставати вранці та йти до школи. А аргументи «за» — лише слова батьків та ефемерне «завтра стане у пригоді».

Спілкуватися з дітьми на зустрічах у шкільних актових залах — це несправжнє.

Щоби зрозуміти малечу та підлітків, потрібно приходити до них на неформальний «задній двір» за школою.

В Україні є багато вчителів, які хочуть зробити навчання цікавим, прибрати бар'єри, проявляти більше адаптивності, бути уважними до особистості дитини.

Але що таке школа по-справжньому?

Вона починається, коли звучить дзвінок на перерву. Учні між уроками вчаться комунікувати, відіграють соціальні ролі, перевіряють себе та інших на резистентність у різних ситуаціях. Так, справжньому реальному життю дитина вчиться у школі, але не на уроці.

Саме на перервах відбувається те, що вчителям та батькам важко контролювати, — булінг.

Варто розуміти, що це явище **неможливо перемогти, але можна жорстко реагувати на його прояви.**

Проблема в тому, що ти не можеш заборонити людині хотіти домінувати. Просто є такі особи, такі діти, у яких це бажання сильно проявляється. Як тільки збирається група, виникають ієрархія, ролі.

У кожному класі це є. Іноді при-

ховано, латентно, це залежить від етики, норм поведінки у конкретній школі.

У навчальному закладі в депресивному спальному районі — одна етика, в елітній школі — друга, у духовній семінарії — третя. Але сутність не змінюється. Якщо прибрати норми моралі, відпустити, все приблизно стане однаковим.

Протистояти булінгу можна і треба.

Наприклад, наш Рома схильний до емпатії, він людина тонкої організації. Я бачу це, розумію, і саме тому він ходить у секцію карате.

Якщо молодший Марк піде на карате, він може стати чемпіоном. Але якщо він захоче «буліти», це буде вже моє завдання — як не дати цьому статися.

Деяким «булерам», щоби компенсувати це бажання домінувати над оточуючими, потрібно записатися у спортивну секцію, де вони відчують, що на кожную силу є сила ще більша, або кілька разів добре «отримати по шапці».

Іншими словами, коли бояться «буліти» — перестануть це робити. Але хотіти не перестануть.

Якщо дитина вважає, що вона сильна, у неї два виходи — довести це справами або приховувати це.

Психологічний булінг часто більш руйнівний, ніж фізичний.

Наприклад, випадки, коли проти однієї дівчинки дружить весь клас. Або коли одного покликали на день народження, а другого — ні.

Взагалі складно бути білою вороною. Не факт, що жити в такому ото-

ченні легше, ніж битися після уроків за школою.

Я знаю жажливі історії насильства. Брав участь у десятках телепрограм, де розповідали про такі злочини.

Нерідко насилля йде від батьків.

Вони здійснювали страшні вчинки: вбивали, калічили дітей, кидали до вигрібних ям, у туалети, били до смерті, ламали ший та кінцівки, залишали в палаючих будинках. Жахливі речі.

Супутніми чинниками, як правило, у всіх цих історіях були алкоголізм і злидні. Це речі, які декласують людину, прибирають «людське», залишаючи лише тваринне єство з низькими інстинктивними законами та моделями поведінки.

Всі історії насильства над дітьми в таких сім'ях починалися з першого акту. Батьки його здійснювали, але

Так, справжньому реальному життю дитина вчиться у школі, але не на уроці.

Тарас зі старшим сином Романом під час соціального проєкту «Щастя в чотири руки».

їх ніхто не зупиняв, не карав за це. А дитина не може нічого зробити, вона безсила, і дорослий над нею домінує.

Для багатьох людей у нашому суспільстві, як і раніше, сильним є стереотип, що бити дітей — це нормально.

Насильство — це нормально.

Ну а що? Всі ж так роблять.

«Мене били, мого батька били, мого діда били. Це працює». Люди просто ростуть у цьому. В розумінні, що насильство — це не страшно.

Мене жодного разу не били батьки, так, діставали ремінь, лякали, але ніколи не застосовували. І я також не чиню насильства до своїх дітей.

Потрібно розуміти, що люди — соціальні істоти з дуже складною організацією психіки. Які процеси протікають всередині нашого мозку, яким чином ми приймаємо рішення, коли діємо інстинктивно, а коли це вольове рішення, — я, наприклад, не завжди розумію.

Можу припустити тільки, що дітей б'ють «поламані» всередині люди. Щось у них зламалося, де вони повірили, що бити — це нормально.

Потрібні неймовірні зусилля величезної кількості людей, щоб цей стереотип подолати.

І чималі гроші, щоб працювала система постійного спостереження за неспроможними сім'ями та тотального контролю з установкою камер у місцях їхнього проживання.

Але якщо це хоча б на 50% знизить смертність від рук батьків та підвищить імовірність того, що насильство над дитиною припиниться, — це варто робити.

Адже діти — це ми завтра.

Стаття «Мій варіант — відповідальне батьківство» на сайті life.pravda.com.ua (записав Денис КУКЛІН).

• ДО СЛОВА

«З усіх штормів ми виходимо сильнішими!»

Лідер гурту «Антитіла» 32-річний Тарас Тополя одружений зі співачкою 33-літньою Альошею (Alyosha) — справжнє ім'я Олена Кучер-Тополя, яка посіла 10-те місце на «Євробаченні-2010»

Саме за лаштунками сцени у 2012-му і народилося їхнє кохання. Хоча першою освідчилася... Олена. Тарас теж відповів, що не уявляє свого життя без неї.

І коли вони вже зустрічалися, Альоша зрозуміла, що носить під серцем нове життя.

— Черговий тест на вагітність показав: так, я вагітна, — **розповіла співачка телеканалу «Україна».** — Зраділа безмежно! Я була сама вдома, тому сповістити Тараса спробувала по-особливому: виклала з цукерок три серця на столі. Раніше залишала два, а цього разу три, одне з них — маленьке. І у це маленьке я поклала малесенький конвертик, а в нього — тест.

Залишила і поїхала на гастролі, але коли подзвонила до нього, то ледве не зомліла. Запитала, чи він побачив мій сюрприз. Тарас відповів «так», але я не розуміла, чому так неемоційно... І коли вже повернулася з концерту, побачила, що він просто не розкрив цей конверт...

Весілля вони відгуляли, коли вже

на світ з'явився Роман. У вузькому колі рідних і друзів, адже нареченій-молодій мамі потрібно було постійно бігти годувати малюка. А вже 2015 року у подружжя народився Марк. Із появою другої дитини зірковим батькам стало важче справлятися з вихованням, тому найняли няню, яка з ними й дотепер.

Зараз Тарас з Альошею мріють про доню і про вінчання. Але на цей крок підуть, коли підروсять сини.

... — Звичайно, ми, як і інші сім'ї, переживаємо деякі драматичні історії, іноді сваримося, не розуміємо одне одного, з'ясовуємо стосунки, — **зізнається Тарас.** — Власне, від цього нікуди не подінешся. І хто б не говорив на камеру або фальшиво не усміхався, не намагався довести, що все ідеально... Можу сказати зі свого досвіду, що часто це неправда. Тому що стосунки — це робота над собою двох людей.

І збереження союзу між двома — щоденна важка праця, щоб досягти спільної мети. В нашій сім'ї це (звичайно, враховуючи, що у нас є симпатія, любов одне до одного) — виховання дітей, дати їм майбутнє. А також ми намагаємося зберегти щось більше, ніж просто якісь побутові відносини. Це і творчість, і самопізнання, духовний розвиток. Це ті речі, які зміцнюють нашу сім'ю. З усіх штормів ми виходимо сильнішими!

Віктор співає тепер Катерині: «Ти подобаєшся мені...»

Фото unian.ua.

Невже збуваються слова гадалки, яка напроорочила Віктору Павліку 5 дружин?

У знаменитого Шикидима було вже чотири шлюби і три дружини

- **ЗІРКА** Подейкують, що тепер 53-літній співак планує весілля з 25-річною коханкою. Катерина Реп'яхова поклала око на артиста ще в дитинстві. Дівчина наполегливо добивалася уваги свого кумира — і улюбленець мільйонів таки не встояв перед чарами молодої пасії. І навіть сімейна драма, пов'язана із важкою хворобою сина Павла, не врятувала родину від розлучення

Мирослава КОЗЮПА

«НІ ОБІЦЯНОК, НІ ПРОБАЧЕНЬ» — І ТАК ЩОРАЗУ...

Колись гадалка напроорочила Віктору Павліку п'ятьох дружин. Ще кілька років тому популярний співак заявляв, що не вірить ворожкам, але якщо він таки узаконить свої стосунки з Катериною Реп'яховою, то шлюб буде... п'ятим.

Уперше Павлік одружився у 18 років з дівчиною на ім'я Ліда. Це було спонтанне весілля, без традиційного для таких урочистостей вбрання, і лише кілька гостей у кафе. У молодій парі народився

син Сашко. Нині 27-літній чоловік — як і батько, співак. Сольну кар'єру Олександр розпочав з участі в шоу «Х-фактор». Він ніколи не користувався своїм зірковим прізвиськом і завжди був самостійною дитиною.

Із другою дружиною Світланою з Узбекистану Віктор Павлік прожив вісім літ. Від цього шлюбу у Віктора є 23-річна донька Христина, нині англійський філолог.

Лариса, з якою співак познайомився в тернопільській філармонії, де вона танцювала в ансамблі, а Віктор співав, стала відразу і третьою, і четвертою дружиною.

— Ми спочатку дружили, а потім

дружба переросла в любов. Я вже тоді був розлученим і мене нічого не зупиняло, — розповідав Віктор. — Якось їхали на концерт у Полтаву, проїжджаючи повз вказівник на Миргород, звідки родом Лариса, вона запропонувала заїхати, щоб подати документи на реєстрацію шлюбу. Ми написали заяву, що у зв'язку зі щільним гастрольним графіком просимо нас розписати. Керівник рацсу перехрестилася, і цього ж дня ми стали сім'єю. Був рушничок, звучала пісня «Рідна мати моя», все, як належить на весіллі...

Після одруження на півтора року разом поїхали працювати в Туреччину.

Пара прожила 18 років. Щоправда, у їхніх стосунках був і розрив аж на чотири роки, тоді навіть офіційно розлучалися. Як зізнавався виконавець, із дружиною розходився через її ревності:

— Я був винен, бо дозволяв собі фліртувати з іншими жінками, пізно повертався додому, а Ларисі це не подобалося. Тому й розійшлися.

За якийсь час пара помирилася і знову жила разом, вже у цивільному шлюбі. Через рік, у 2012-му, вони поїхали відпочивати до Туреччини і там зустріли свого давнього друга, колишнього музиканта. З'ясувалося, що знайомий прийняв християнство і став священником. Почувши історію їхнього кохання, товариш вирішив: «Я мушу вас повінчати!». — Чому б і ні? — погодилися Віктор і Лариса й просто в готелі отримали благословення.

— Ми якраз були в білому вбранні, бо прийшли на тематичну «білу» вечірку. Рідним про вінчання розповіли аж після повернення з відпочинку, і тоді ж вирішили знову розписатися.

А КАТЯ ПОКОХАЛА ЙОГО 37 РОКІВ

У 2016-му свій 50-літній ювілей артист відзначав разом із дружиною та сином. Однак незабаром подружжя розлучилося: як з'ясувалося, Віктор Павлік закохався у вдвчі молодшу за себе фанатку. Пара познайомилася, коли дівчинці було всього сім років — під час поїздки до Трускавця, дитина вперше побувала на концерті української зірки і стала його прихильницею.

Подорослішавши, дівчина не пропускала виступів артиста. На одному з них подарувала великий букет із запискою, в якій написала, що кохає його. Тоді ж дізналася, що вони проживають в одному готелі і три години чекала Віктора у холі. Тоді й зустрілися, почали спілкуватися у соцмережі, а згодом Катерина стала працювати на артиста. Спочатку стосунки були таємними, а Віктор Павлік не одразу наважився на розлучення з дружиною Ларисою.

Зрештою чоловік пішов із дому, почав поступово знайомити своїх дітей з новою обраницею.

— Я мріяв познайомитися з дівчиною, яка би була такого високого зросту, щоб я міг між ногами пройти в неї, — жартував артист.

— Усе це було болісно, він дуже не хотів образити молодшого сина. Йому було дуже важливо, щоб усе це прийняли його рідні. Тому ми чекали, поки всі дозріють, щоб усім було простіше. Так тривало понад рік. Коли Віктор поїхав розлучатися, то все вже проходило дружньо: з жартами і сміхом. Зараз вони в прекрасних стосунках. Все мирно,

все добре. Я, ясна річ, з колишньою дружиною не спілкуюся, ну і з молодшим сином теж. З Христіною і Сашком ми підтримуємо добрі взаємини, — розповіла Катерина.

Щодо своїх родичів, дівчина зазначила, що дехто з них її вибір схвалив, а інші були впевнені, що співак не наважиться на розлучення.

— Ми весь час разом. Я все організувала так, що у нього просто немає шансів (сміється. — Ред.). Навіть якби він щось десь і захотів, весь календар, весь графік — усе в моїх руках. Віктор може не знати, що в нього 15 серпня, а я знаю. Я читала раніше, що він ловелас і любитель пофліртувати. Але я така, що цього не дозволю. І він це знає, — упевнена Катерина Реп'яхова.

— Так життя склалося, що ми зустрілися з Катею і щиро покохали одне одного. Хочемо, щоб усі були щасливі, — говорить співак і запевняє: сім'ї залишив усе, що мав.

КРАПКУ СТАВИТИ РАНО. ЩЕ Є ОДНА НЕЗНАЙОМКА

Віктор Павлік, у якого ріст лише 1,62 метра, колись зізнався, що із дитинства прагнув підрости. Брав у мамі підбори, одягав брюки-кльош, аби їх приховати, і злився на високих однокласників. Дуже соромився, коли дівчина біля нього вища.

Пізніше комплексу позбувся, залицявся тільки до вищих за себе дівчат — такими були всі дружини Віктора Павліка. А ще у жодної з них не було весільного плаття.

— Я мріяв познайомитися з дівчиною, яка би була такого високого зросту, щоб я міг між ногами пройти в неї, — жартував артист.

Але про одну з жінок, яка хоч і не стала офіційною супутницею життя, згадує щодня з 1996 року.

Віктора Павліка називають народним Шикидимом України, за назвою однієї із найпопулярніших його пісень. І хоч є кілька версій, що означає це слово, сам Віктор Павлік твердить, що це — ім'я дівчини.

— Була така красуня, з якою я зустрівся — ходив у кіно, пив каву... Розказав про неї поету Степану Гальябарді, а він написав вірш, — пояснює він.

Не відомо, чи було це коханням, але таємнича дівчина назавжди залишиться у пам'яті артиста, адже пісня на її честь стала не просто хітом, а принесла виконавцю славу і гонорари. Якось він зізнався, що щодня виконує цю композицію протягом майже чверть століття, і вона не набридає.

Катя зі своїм кумиром, який через два десятиліття стане її коханим, а вона — його коханою.

фото realno.te.ua

Як чоловіки вбивають своїх дружин...

Мужчини, задумайтесь, будь ласка!

- **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ** Чому руйнуються сім'ї? Адже на момент весілля перед вітварем завжди (або майже завжди) стоять дві людини, які люблять і щиро хочуть зробити щасливими одне одного. Але кохання — така штука, яку неможливо налити в пляшку, закупорити і знати, що воно нікуди не дінеться. У розлученнях винні обоє, але зараз хотілося б відійти від звичного шаблону і просто та ясно сказати про те, як мимоволі чоловік руйнує сім'ю і вбиває свою дружину

Марія МРІЯ,
за marketium.ru

1. Відсутність уваги

Для жінки — це як повітря, як їжа. Навіть коли у вас був важкий день, ніщо не заважає обійняти дружину і просто так постояти. Якщо вже немає сил сказати про те, яка вона у вас гарна і як сильно ви її любите. Цього нема — вона вирішує, що вам не потрібна. Їй усе одно, що ви не так думаєте. Немає дій щодо неї, які виявляють ваше ставлення, отже, ніж уже кинуто...

2. Відчутність похвали

Жінки хвалять чоловіків, знаючи, наскільки для них це важливо. Але їм теж потрібні компліменти. За смачні котлети, за те, що вона встигла проскочити з дитиною з музичної школи до години пік, за те, що вона розумна, мудра, любляча, хороша в ліжку або просто чудова дружина.

3. Нестача романтики

Пам'ятаєте, як це було спочатку? Квіти, пісні під гітару, маленькі сюрпризи, очікування під під'їздом. На цю тему згадується анекдот:

Вирішили дід і баба згадати своє перше побачення, як у молодості, зустрітись.

Ну, дід причепурився, квіточок узав, чекає в обумовленому місці. Годину стоїть на морозі, дві, три простояв — баба не прийшла. Нарешті замерз до кісток, заходить у будинок, а дружина, червона від тепла, сидить на печі. Дід кричить: «Ти чого не прийшла». А баба, усміхаючись, каже: «А мене мама не пустила».

Такі речі оживляють жінку, вони наповнюють її енергією і змушують вірити в те, що ваші стосунки живі. Від романтики жінки розквітають. Не дайте рутині зруйнувати це ні через 5, ні через 15, ні через 30 років.

Від романтики жінки розквітають. Не дайте рутині зруйнувати це ні через 5, ні через 15, ні через 30 років.

4. Багато критики

Навіть велика кількість справедливої теж має нищівний вплив

Іноді і цього достатньо, щоб зробити її найщасливішою.

на жінку. Підозрюю, що на ранніх стадіях стосунків ви так до неї не чіплялися. Знаєте, що ваша критика зробить? Ні, кращою стати не допоможе. Вона знищить здорову самооцінку вашої дружини, а вас перетворить на тирана. І це вже ніж у спину!

5. Порівняння

Вам сподобається, якщо ваша дружина почне порівнювати вас з іншими чоловіками? Скаже, що у її начальника фігура краща, а сусід Костя — на всі руки майстер, не те що ви. Не думаю, що ви будете в захваті. Порівнюючи дружину з іншими жінками, ви говорите: «Ти явно так собі. Вони мені подобаються більше, ніж ти».

Це ж просто постріл у голову для вашої любові, сім'ї і стосунків. Може, ви й не спеціально сказали таке слівце, але воно нерідко ранило на все життя.

І головне! Любов — це страх образити, сказати криве слово, принизити кохану людину. А якщо створювати сім'ю не заради любові, то заради чого це все?

У хлопців, як каже Оксана, вишиванки з магазину, а у всіх дівчат – то вже її робота.

Усі фото з родинного архіву Савчуків.

Виносила під серцем трьох дітей. А ще те серце підказало стати мамою для двох покинутих...

● **ДІМ, ДЕ ЖИВЕ ЛЮБОВ** У селі Бихів Любешівського району на Волині є подружня пара, про яку дехто говорить зі здивуванням: Оксана і Степан Савчуки, маючи сина і двох доньок, удочерили ще двох дівчаток

Катерина ЗУБЧУК

«ЯК ВИЙДУ ЗАМІЖ, ТО ОБОВ'ЯЗКОВО ВІЗЬМУ ДИТИНУ ІЗ СИРОТИНЦЯ»

Таке рішення Оксана прийняла ще в юності. А спонукало її до цього ось що. Свого часу дівчина, якій було тоді сімнадцять, вчилася у технікумі в Києві. На канікулах працювала з подругою на молокозаводі.

— Одного літнього дня ми проходили біля приміщення якогось дитячого закладу, — розповідає жінка. — Я спочатку думала, що це садочок, бо побачила, як по підму-

рівку, тримаючись за поручні, йшла маленька білява і дуже кучерява дівчинка. Ми звернули з подругою на неї увагу, привітались, як зі знайомою: «Привіт!» Вона так само нам відповіла. Розпитали, як її звати. «Даша», — сказала дівчинка. З подальших слів уже знали, що їй чотири роки. В якийсь момент ця Даша, дивлячись на мене, спитала: «А ти не моя мама?» Ось тоді я й надумала, що, як вийду заміж, то обов'язково візьму на виховання дитину із сирітського будинку.

Уже як двоє дітей — Едуард і Софія — у подружжя народилося, то Оксана якось завела мову з чоло-

В якийсь момент ця Даша, дивлячись на мене, спитала: «А ти не моя мама?» Ось тоді я й надумала, що, як вийду заміж, то обов'язково візьму на виховання дитину із сирітського будинку.

віком про усиновлення сироти. А Степан, як каже вона зараз, — нізачо. Мовляв, син і дочка є, то що ще треба? Нагадаємо, це був кінець непростих дев'яностих років. І будувалася молода сім'я, щоб мати своє житло. Тож можна зрозуміти і Степана, якому доводилося їздити на заробітки.

Закінчення на с. 10-11

У день весілля...

...і сьогодні. А вже скоро і срібний ювілей шлюбу.

Початок на с. 9

— Одне слово, — каже Оксана, — я просила-просила, щоб він погодився на усиновлення сироти, але побачила, що просьбами тут не візьмеш. Тож вирішила, що треба самій щось робити. Це був 2007 рік. Я поїхала у Любешів, у службу в справах дітей. Розвідала, що потрібно для усиновлення дитини. В якийсь момент мене спитали: «А чоловік згідний?» — «Згідний», — запевнила. Не сумніваючись у його любові, була переконана, що врешті-решт підтримає моє рішення.

«ТИ, ЧОЛОВІЧЕ, МЕНЕ НЕ ТРИМАЙ... Я Ж ВСЕ ОДНО ПРИЛЕЧУ ДО ТЕБЕ»

Щоб зрозуміти мрію Оксани і те, чому так настійно йшла до її здійснення, треба хоч трохи знати цю жінку — її вдачу, прагнення з ранніх літ до самостійності. Вже після дев'ятого класу Оксана поїхала у Почаїв вчитися на швачку. Потім за порадою матері, як вже було сказано, вступила до столичного технікуму. І нарешті, теж із маминої «подачі», стала студенткою Луцького культосвітнього училища, щоб здобути фах бібліотекаря, як і вона.

Оскільки Оксана в юності була все у роз'їздах, то свого майбутнього чоловіка Степана, який також то

в армії служив, то на заробітки їздив, мало знала.

— А дружив Степан із моїм двоюрідним братом, — розповідає вона. — І той брат почав мені сватати свого друга. «Відстань, — казала я йому, — ще мені таких старих кавалерів не вистачало». А той «старий кавалер» усього на чотири роки був старший за мене.

Промовила: «Як мати пустить, то піду». А взагалі-то тоді я все на жарт перевела, бо заміж іще не збиралася.

І все-таки сталося так, що Степан почав залицятися до Оксани. Йде вона з клубу, він її вже чекає на вулиці. Навіть утікала, уже зараз пригадує, від свого майбутнього чоловіка. Але, як бачимо, не втекла. 23 грудня 1995-го почали вони зустрічатись. А далі, повідала жінка, було так:

— Якось увечері запросив Степан мене на озеро, що неподалік нашого села. Там і запропонував руку й серце. «Виходь за мене заміж», — сказав він. Ці слова мене здивували: здавалося, що час і місце для освідчення якесь дивне вибрав. Але промовила: «Як мати

пустить, то піду». А взагалі-то тоді я все на жарт перевела, бо заміж іще не збиралася — молодою була і плани мала інші.

Аж тут Степан одного разу знову заговорив про своє: «Скажи матері, нехай не лягає звечора спати. Я сьогодні прийду просити твоєї руки» — «Добре, передам мамі прохання майбутнього зятя». Степан прийшов. Сидить-сидить — зо дві години минуло, а він так нічого і не сказав. Уже мене мама кличе. «Оксано, ти як хочеш, — говорить, — а я більше чекати не буду. Передай Степанові, нехай завтра приходь». А я, не довго думаючи, кличу: «Стьопа, мати каже, щоб ти вже йшов і просив моєї руки». Мама на мене зацитькала: «Ти що таке кажеш?» А у Степана руки тремлять, слова не може промовити. Я знову прийшла на допомогу: «Кажі, що хочеш брати мене заміж»...

21 вересня 1996 року відгуляли весілля. Коли мова зайшла про те, яким воно було, що запам'яталося, то жінка спитала:

— Вам про сумне розповідати чи веселе?

Прошу пригадати те, що збереглося у душі. І Оксана згадує, як у день одруження не покидала її думка: «Боже, це ж я зв'яжу собі руки, вийшовши заміж». Чи ще гірше: «У чотирьох стінах закрий мене чоловік... А я ж — людина свободи». Вона і досі пам'ятає, як перед

урочистістю прасувала сукню й думала: «А може, втекти?» Поряд і вікно відчинене.

Як уже знаємо, не втекла. Бо, крім таких сумних думок, були і веселіші. Оксана, така вільнолюбива дівчина, тішила себе, що це вже ж матиме щось своє — свій куточок. Після дев'ятого класу їй хотілося податися подалі з дому, а тепер — жити з обранцем у своєму гніздечку. А щодо свободи, то, як жінка зараз пригадує, колись своєму Степанові казала: «Ти мене, чоловіче, не тримай. Якщо мені десь треба полетіти — пускай. Я ж все одно прилечу до тебе...»

І в заміжжі Оксана генерує ідеї, а люблячий чоловік старається по можливості їх реалізувати — забезпечити фінансами. І хату свою Савчуки збудували — наймолодша донька Оріся вже тут народилась. Тож коли до усиновлення дітей дійшло, то з житлом проблем не було.

«Я ПОБАЧИЛА ДІВЧАТОК — І ВСЕРЕДИНІ ЩОСЬ ЙОКНУЛО»

Багато сирітських будинків об'їздила жінка, а так і не знайшла собі дочки чи сина. Ні до кого не прив'язалась душею. Мабуть, так треба було. І ось у Київ вирушила, у центр, де є база даних дітей зі статусом покинутих.

— Дали мені стос документів,

— розповідає Оксана. — Я відкрила папку, побачила двох дівчаток — у серці щось йокнуло. Закрила її з думкою: «Оце і будуть мої дочки». Але коли сказала про це працівникам центру, то почула: «Вони вам не підійдуть» — «Чому?» — «А ви бачили, що там дві сестрички?» — «Бачила» — «А якщо є третя?» — «Нехай... Як треба буде, то і ту заберу». Після цього мені ще підносили справи, але я вже їх не дивилась, бо вибрала Надійку і Христинку, яким було 5 і 4 роки.

Того ж дня, не гаючись, Оксана поїхала у село Нові Петрівці під Києвом, у дитячий будинок, де

**Бо гріх такі імена
міняти: Надя —
це ж надія, а Христина —
Божа дитина.**

жили дівчатка. І почала оформляти документи. У цей час (а то минуло до півтора року) за кожної нагоди їхала в Київ, щоб зустрітись із Надійкою і Христинкою. І вони її вже мамою називали. Та ось настав день, на який призначили засідання у Києво-Святошинському суді — така процедура усиновлення. А чоловік Оксани ще не знав, що її затія з дітьми-сиротами ось-ось

стане реальністю. Степан був якраз у столиці на роботі. Оксана телефонувала йому: «Треба, щоб ти приїхав зараз у суд» — «Чого?» І тоді жінка поставила його перед фактом: «Я все зробила. Тобі потрібно тільки розписатися на документі. По-перше, треба, щоб люди побачили, що я не мати-одиначка. По-друге, якщо відмовишся, то я відразу подаю документи на розлучення». Вимкнула телефон і рахує до п'яти.

— Після мого «раз, два, три», — пригадує Оксана, — дзвінок від Степана: «А де ти?» Сказала йому адресу. Приїхав чоловік. Назвав мене божевільною. Але в суді повів себе достойно — ніхто б і подумати не міг, що це не він зініціював усиновлення. Так у нас стало п'ятеро дітей.

А як же чоловік, який до останнього не знав, яким багатодітним татом враз буде, ставиться до Надійки й Христинки? Коли про це зайшла мова, Оксана сказала:

— Той, кому не відома історія нашої сім'ї, нізащо не помітить якоїсь різниці у стосунках з дітьми. Усиновлені доньки навіть схожі на мене. Особливо Надя. До речі, якщо прізвища їхні і по батькові змінили — тепер вони Савчуки і Степанівни, то імена — ні. Бо гріх такі імена міняти: Надя — це ж надія, а Христина — Божа дитина.

І у «Волинській Голландії» було, звичайно, подружжя. Бо як можна не побачити таку красу?

Прожили у шлюбі... 84 роки!

● **ЛЮБОВ ВІЧНА!** «Я знав, що це не на тиждень, але аж не віриться, що це триває понад 80 літ. І це прекрасно!» – такими словами прокоментував Моріс Кей, якому на той час виповнилося 105 літ, своє сімейне життя з на рік молодшою за нього Хелен під час урочистості з нагоди чергової річниці весілля, яку влаштували їм рідні

Надія АНДРІЙЧУК

Про цих єврейських довгожителів із Великої Британії, котрі стали рекордсменами за тривалістю шлюбу, адже нерозлучні 88 років, з них 84 — як сім'я, писало тоді чимало не лише британських, а й світових ЗМІ. Подружжя зауважило, що святкувало б іще поважнішу дату, якби не той факт, що Хелен, за традицією, змушена була чекати, поки заміж вийде її старша сестра.

На їхню долю випало чимало випробувань. Вони познайомилися, коли Моріс був мандрівним продавцем одягу і представляв компанію свого батька. Після одруження управляв родинною фабрикою та двома магазинами

в Лондоні. Під час бомбардувань у роки Другої світової ці об'єкти були повністю зруйновані. Сам же чоловік у 1939-му пішов на фронт,

“Подружжя святкувало б іще поважнішу дату, якби не той факт, що Хелен, за традицією, змушена була чекати, поки заміж вийде її старша сестра.**”**

боровся проти нацистів. Втративши майно і житло, пара змушена була у повоєнні роки переїхати в приморське місто Борнмут, де фактично почала все з нуля.

Тут у Хелен і Моріса народилося четверо дітей, нині живуть тільки двоє. У подружжя семеро внуків і шестеро правнуків.

Їхня дочка Тіна тоді розповідала, що вважає себе щасливою і благословенною дитиною, адже батьки завжди були «натхненням для всіх, хто їх знав». Вона характеризувала свою маму як стильну жінку, яка навіть у поважному віці доглядає за собою, двічі на тиждень відвідує перукарню і щоп'ятниці робить манікюр. Батькові ж, за її словами, було властиве прекрасне почуття гумору і велике життєлюбство.

Тоді, на святкуванні, в інтерв'ю журналістам Моріс Кей заявив, що секрет щасливого сімейного життя — завжди в усьому погоджуватися з дружиною.

На жаль, вік бере своє — минулоріч 106-літній містер Кей помер. «Моя мама почувається так, ніби втратила кінцівку, — сказала донька Тіна про свою 105-річну неньку. — Вона настільки сумна і тиха, що її не впізнати. Ми завжди пам'ятатимемо татове почуття гумору і його дивовижні обійми. Адже сім'я була для нього найважливішою».

Фото: isroe.co.

Життя не було безмарним, але у його бурхливому вирі для Моріса і Хелен сім'я – від найпершого їхнього спільного дня – завжди становила найбільшу цінність.

«Яблуками й грушами літо опадає...»

● **СМАЧНОГО!** Сезон цих найпоширеніших у нашій місцевості фруктів варто використати сповна. Яблуко надзвичайно багате на вітаміни й органічні кислоти. Та найбільша його цінність – пектини, які знижують рівень холестерину в крові. Груші, на відміну від яблук, бідніші на вітаміни С та групи В, зате містять фолієву кислоту, корисну для судин. А ще це просто смачні дари літа!

ЯБЛУКА, ЗАПЕЧЕНІ ІЗ СИРОМ

Годі й шукати десерт, який був би кориснішим!

Інгредієнти: 400 г зелених яблук, 200 г кисломолочного сиру, 60 г натурального йогурту.

Приготування. Помийте яблука, акуратно видаліть серцевину, ложкою вийміть трохи м'якоті. Сир розімніть виделкою, змішайте з йогуртом, за бажанням можна додати родзинки, журавлину тощо. Наповніть яблука сиром і поставте у розігріту до 180 градусів духовку. Випікайте 20 хвилин.

ЯБЛУЧНО-КАБАЧКОВЕ ВАРЕННЯ

Замість яблучного відвару для сиропу можна взяти сік порічок чи смородини, а кабачки замінити на цукіні або патисони

Інгредієнти: 1 кг чищених яблук, 1 кг чищених кабачків, 2 кг цукру, 0,5 ч. л. кориці.

Приготування. Яблука нарізати скибочками і відварити у воді до прозорості. Відвар зцідити і відставити. Кабачки, очищені від шкірки й насіння, пократати шматочками,

такими ж, як і яблука. Проварити кабачки 2–3 рази по 7–8 хвилин, щоразу міняючи воду, потому відкинути на друшляк. У каструлі або мисці з товстим дном зварити густий сироп з яблучного відвару (2 скл.) і цукру, додати в нього яблучні й кабачкові дольки і варити на малому вогні, акуратно збираючи піну. Наприкінці всипати корицю чи ванільний цукор. Можна додати цедру лимона або апельсина до смаку. Готове варення гарячим розкласти у простерилізовані слоїки й герметично закрити.

ТЕРТІ ЯБЛУКА НА ЗИМУ

Неймовірно простий, але дуже класний рецепт. Таку заготовку зручно використовувати взимку як начинку для пирогів, рулетів, налисників або й просто намастити на булку до чаю

Інгредієнти: 1 кг яблук, 1 скл. цукру, 2 ч. л. кориці та жменька горіхів – за бажанням.

Приготування. Яблука чистимо від шкірки і серцевини. Натраємо їх на крупну тертку, додаємо цукор

(його кількість можна регулювати), корицю та подрібнені горішки. Цікавий смак матиме начинка, якщо витиснути до неї трохи лимонного соку. Яблучну суміш тушуємо на середньому вогні в каструлі з товстим дном або на сковорідці, час від часу помішуємо, щоб не пригоріла. Начинка готова, щойно змінить колір. Розкладаємо її в підготовлені простерилізовані банки, накриваємо стерильними кришками і закручуємо.

ВАРЕННЯ З ГРУШ

Його не намажеш на хліб чи булку. По суті, це цілі грушки в густому ароматному сиропі. Але якщо ви хочете взимку відчувати смак літа – зробіть цю заготовку

Інгредієнти: 2 л яблучного соку, 1 кг цукру, 60 груш.

Приготування. Вибирайте невеличкі грушки твердих сортів (не гнилички!), хвостики можна не зрізати. Помийте їх, позрізайте вм'ятини і плямки. Закип'ятіть яблучний сік із цукром, покладіть у цей сироп цілі груші, доведіть до кипіння і варіть 3–5 хвилин, після чого вимкніть вогонь і залиште до повного охолодження. Далі потрібно щодня протягом 5–7 днів кип'ятити варення по 10–15 хвилин. Проваривши так останній раз, розкладіть у стерильні банки і закатайте стерильними кришками.

До речі. Хочете мати справжнє варення – поріжте грушки дольками і варіть за описаною вище процедурою.

ШВИДКІ ЯБЛУЧНІ СЛОЙКИ

Смачна випічка до чаю із серії «Коли гості на порозі...»

Інгредієнти: 500 г кисло-солодких яблук, 500 г листового тіста, 1 яйце, 20 г цедри апельсина, 10 г меленої кориці, 10 г цукру.

Приготування. Розкачайте тісто, виріжте кружечки, щоб діаметр шматочків тіста був більшим за діаметр яблук. Змішайте цукор, цедру та корицю, посипте цією сумішшю шматочки тіста. Викладіть на них половинки яблук (попередньо вирізавши серцевину) і трішки втисніть їх у тісто. На яблуках зробіть надрізи. Викладіть усе на деко, застелене пергаментом, поставте у розігріту до 180 градусів духовку. Випікайте 20 хвилин. Потім дістаньте, змастіть яйцем та поставте ще на 10 хвилин.

Як поставиться вона до того, щоб завтра знову зустрітись?

Фото pinterest.com.

«Шрек» для «Фіони»

Початок на с. 20

А дещо зеленкуватим лице молоді жінки зараз було тому, що близько місяця відвойовувала дітей у тяжкого грипу, майже не спала ночами, то де візьметься гарний колір обличчя? Ще ж досі підгодовувала дітей грудним молоком, тож для двох мусила добряче налягати на їжу, щоб були хлопчики здоровими і сильними. Вона намагалася все це пояснити чоловікові. Але той не слухав. Тільки боляче схопив її за лікоть, щоб не впасти (такі добре приклався на гостинах до пляшки).

— Ти випив, Стасю, — жінка пробувала скерувати розмову в інше русло, намагаючись заспокоїти чоловіка. — Ходи, ляжемо спати.

— Ні, — не здавався Станіслав. — Що принесе мені оте так зване «завтра»? Чи ж, прокинувшись зранку, побачу поряд із собою ту чудову принцесу, з якою колись познайомився. Очеретиночку, від якої не міг відвести погляду? Рум'яні щічки з невеличкими ямочками? Ні, ні й ще раз ні. Завтра, як і післязавтра, біля мене лежатиме товста зелена потвора — улюблениця ді-

тей із мультфільму, але не моя кохана жінка. Ні, ні, потворко, шукай собі Шрека. А я знайду гарну жінку.

Правду кажучи, Станіслав кривив душою. Не такою вже й товстою стала Лариса. Не таким уже й зеленим було її обличчя — просто

Бо завжди знайдеться Шрек, якому буде фіолетово, що ти зелена!

втомленим від безсонних ночей, у які він, звісно, ні разу не замінив її біля дітей, мирно похрапуючи в ліжку, у ті важкі нічні години, коли його дружина берегла дитячий сон, давала ліки, теплий чай. Насправді ж слова Станіслава були викликані тим, що між ним і новою секретаркою установи, де він працював, якимось непомітно зав'язався роман, який повністю вивітрив із його серця почуття любові до Лариси, а з голови — обов'язок щодо неї та дітей. Він уже кілька місяців хотів сказати про все Ларисі, але бракувало сміливості, і от тепер нарешті наважився, придумавши переконливу, як на його думку, причину, чому він покидає родину.

...Уже давно стихли звуки його кроків на сходах, уже ранок золотими променями заграє у вікнах і на личках сплячих дітей, а молода жінка, сидючи біля ліжечок на підлозі, невістно схлипувала. Отakoю, в сльозах, її застала подружка, яка жила у тому ж під'їзді. Ідучи на роботу, вона помітила відчинені двері квартири і забігла дізнатися, що сталося. Почувши розповідь Лариси, Сніжана погладдила її по голові й сказала десь недавно прочитану нею фразу:

— Не переживай, навіть якщо ти Фіона. Бо завжди знайдеться Шрек, якому буде фіолетово, що ти зелена!

Ці слова таки примусили молоду жінку усміхнутися. Вона підвела го-

лову, глянула на діточок і відчула себе щасливою — хвороба минула. Отже, незабаром можна буде поїхати до мами, яка живе в Одесі. Хай діти погріються на сонечку!

...Літо хлюпало побіля берега моря теплими хвилями. Лариса спостерігала за розвагами дітей, які тупцяли у вечірніх хвилях. Раптом із морем сталося щось дивовижне — воно збурилося і посунуло вперед. Лариса дико закричала. Та не встигла вона ступити й кроку, паралізована жахом, як у воду кинувся невисокий кремезний чоловік і через хвилину виніс дітей із води зляканими, але неушкодженими. А тоді запропонував підвезти додому, розповівши дорогою, що мав у житті струнку довгоногого любов, яка втекла від нього у важку хвилину. Сказав, у Лариси такі милі хлопчики. Як поставиться вона до того, щоб завтра знову зустрітися?

...Минуло два роки. Станіслава покинула його пасія, прихопивши всі чималенькі заощадження. Захотілося нарешті побачити дітей, Ларису. Від її подружки він дізнався, що колишня живе в місті свого дитинства, але завтра під обід має навідатися до неї в гості на день народження.

Станіслав зайшов до будинку, коли Лариса саме стояла біля вхідних дверей подруги. Вона не схудла, але здавалася чоловікові прекрасною. Він кинувся її обіймати. Лариса відсторонилася його рукою:

— Пам'ятаєш, ти називав мене Фіоною? Так от: я знайшла свого Шрека! Наші діти зараз із ним у магазині.

— Я все прощу, — гаряче сказав Станіслав. — Почнімо стосунки спочатку.

— Пізно, Стасю, ми чекаємо поповнення в нашій родині.

фото pinterest.com

«Якби він знав, скільки радості, болю і спогадів приносять ці квіти...»

Хай поміж нас залишаться тільки квіти...

● **ЛІРИЧНИЙ СЮЖЕТ** Але ж як наказати почуттям зупинитися?

Ольга ЧОРНА

Він: Ось вона... Іде...

Вона: Господи, знову він. І знову даруватиме квіти. І знову я їх візьму. Вдячно усміхатимусь. А вдома, на самоті, вкотре не втримаюся від сліз. І його квіти сумуватимуть...

Він: Вона така гарна і... не моя.

Вона: Якби він знав, скільки радості, болю і спогадів приносять ці квіти...

Він: Чи кохає вона когось? Мабуть, у неї є сім'я. І в мене...

// **Чи кохає вона когось?
Мабуть, у неї є сім'я.
І в мене...**

Вона: Я подобаюся йому. Але... Між нами не може бути жодних почуттів. Тільки квіти. Хіба обоє не розуміємо цього? Він не знає, мабуть, як важко втрачати людину, яку нарекла своєю Долею? Помилилася... Залишилася стояти перед порожнім жертвником втрачених сподівань. Наче вигнанка-жриця.

Він: Якби її запропонували приміряти колір щастя, який би вона вибрала? Ніжно-бузковий? Вранішньо-рожевий? Просто білий? Їй личить колір літа і колір кохання...

Вона: Чи то дощі, чи суета втомили душу? Притулитися б до плеча коханого, пошкодувати себе... Розмовляти без слів... Ридати без сліз...

Він: Ви любите ромашки? Це — вам!

Вона: І волошки теж... Польові волошки схожі на малесенькі клаптики синіх хмаринок, які розгубило

у полях літнє небо...

Він: Може, я повинен був подарувати їй вишукані троянди чи орхідеї?

Вона: Той, кого я нарекла колись своєю Долею, приносив уранці обережки польових квітів — холодних, мокрих від роси, із запахом недоспільої пшениці. «Я вкрав їх у ночі», — жартував.

Він: Я повинен їй дати спокій. Хто я для неї? І букетик ромашок має бути останнім. А їй так личать квіти...

Вона: У вимоклих пелюстках ромашок зачепилися дощові краплини. Вони холодять уста і пахнуть прощальними цілунками... Я маю сказати йому, аби не тривожив моєї самотності й розвіяв свої ілюзії. І не шукав зустрічей. На нього чекають удома...

Він: Що вона думає про мене? Сивина у волоссі, а, наче хлопчисько, намагаюся зловити її погляд, порух... Побачити її. І відчувати терпко-солодке хвилювання, даруючи квіти...

Вона: Якби він покликав мене, чи душа злетіла б? Той, кого нарекла колись Долею, спопелив її. Хіба почуття можуть жити у випаленій пустелі?

Він: Я не можу зізнатися, що кохаю її.

Вона: Я не можу закохатися в нього.

Він: Я повинен забути її, розгубити свої заборонені мрії й бажання. Хай поміж нас залишаться тільки квіти, подаровані вчора. А нині...

Вона: Нині у мене був шалений день: море справ, спека, гроза... Чому він забарився?..

Ось такою юною пам'ятаємо ми цю акторку, яка прийшла до нас із «Шербурзькими парасольками» (1964).

«А я ж цілувалася з ним безкоштовно!»

5 знакових чоловіків у житті Катрін Деньов

- **ПОЧУТТЯ СЛАВЕТНИХ** Перша красуня французького кінематографа, яку називають втіленням паризького шику і чарівності, досить рано розчарувалася у шлюбі, але при цьому завжди була оточена мужчинами і навіть нині, у свої 75, продовжує купатися в їхній увазі

Марина ЛУГОВА

Пігмаліон Роже Вадим ліпив із жінок секс-символів епохи. Режисер прославив свою юну дружину Бріджіт Бардо, знайшов спосіб для того, щоб

і розірвавши стосунки з Марчелло Мастоїанні, все ж залишилася йому вірним другом.

знаменитою стала Аннетт Стройберг, показав глядачеві у всій красі Джейн Фонду і 17-літню Катрін Деньов. З Роже Вадимом Катрін була щаслива і народила сина

Роман Поланські захопив її своєю енергією, манерою говорити.

Роману з Аленом Денюв місяця, як вона п

Фото ru.kel.ua.

З Роже Вадимом Катрін була щаслива і народила йому сина Крістіана.

Крістіана, але ідилія тривала недовго, оскільки його постійна відсутність жахливо дратувала актрису. Вона пішла від режисера і знялася у фільмі «Шербурзькі парасольки» (1964), який закріпив за нею статус зірки.

Режисер Роман Поланскі розкрив темну сторону Катрін. Їх представив одне одному спільний знайомий під час зйомок «Шербурзьких парасольок». Тоді Поланскі знімав публіку короткометражку для альманаху «Найпрекрасніші шахрайства у світі». За спиною молодого польського режисера був тільки один фільм — «Ніж у воді», але Деньов враз захопила його енергія та манера говорити, і вона захотіла грати у нього. Їх спільний фільм «Відраза» завоював дві нагороди — спецприз журі та приз кінокритиків. Таким чином, Поланскі впевнено ступив на поле англomовного кіно, а Деньов зламала образ романтичної красуні.

З Марчелло Мастоаянні Деньов працювала на зйомках стрічок «Це трапляється тільки з іншими», «Не чіпай білу жінку», «Сука» і «Злегка вагітний». Незважаючи на те, що Мастоаянні тоді перебував у 20-річному шлюбі, коханці зустрічалися таємно і відкрито в Римі, Парижі, Ніцці. Катрін

отримала в подарунок від нього розкішну віллу в Ніцці і віддячила йому шикарним автомобілем. А незабаром народила йому дочку Кьяру, та через три роки, втомившись від обману, сама розірвала зв'язок із Мастоаянні, залишившись усе ж йому вірним другом.

Зйомки «Поліцейського» у 1972 році, відразу після народження Кьяри, звели до купи двох французьких зірок першої величини. Делон не просто активно упадав за партнеркою на знімальному майданчику — він зізнавався в інтерв'ю, що зустрів свою єдину жінку. А фотографії ловили пару то під час спільної вечері, то під час сніданку.

«Нашому роману не виповнилося й місяця, як я почала прозрівати. Завдяки балакучим асистентам з'ясувала, що ця інтрижка входила в кошторис піар-кампанії майбутнього фільму. Тільки його про це попередили і запропонували таку угоду, а я цілувалася безкоштовно! І якщо чесно, Ален Делон цілується огидно», — зізналася якось Деньов.

Завдяки балакучим асистентам з'ясувала, що ця інтрижка входила в кошторис піар-кампанії майбутнього фільму.

«Справжня дружба — це і є кохання», — так описала Деньов свої почуття до партнера по стрічці «Я вас люблю» 1980 року Жерара Депардьє. За словами актриси, після відіграної сцени у ліжку вони зізналися одне одному... в дружбі і поки що не зрадили цьому почуттю.

Ось як Депардьє сказав в одному з інтерв'ю: «Катрін — чоловік, яким я хотів би стати». І поки Деньов була тижнями в маетку Депардьє, розмовляючи з ним про все, ніхто не вірив у платонічні стосунки між акторами, але вони жодного разу не дали приводу засумніватися в їхній міцній дружбі.

АНЕКДОТИ ПРО КОХАННЯ

Якщо хочеш змінити світ — зроби це до одруження, бо у шлюбі ти сам не зможеш змінити навіть колір шпалер на кухні.

Чоловік — дружині:

— Кохана, давай спробуємо нову позу!

— Давай! Ти станеш біля плити, а я ляжу на диван перед телевізором!

— Кохана, виходь за мене заміж!

— Ага, а до ранку протверезієш і передумаєш...

— Ну що ти... Клянусь: не протверезію!

Розмова двох подруг:

— Як ти балуєш свого чоловіка?

— Іноді мовчу...

— Я подаю на розлучення! Ти мені зраджуєш!

— Не кричи! Я просто ночувала у своїй подружки Галки!

— Брешеш! У Галки ночував я!

Ревнива дружина прочитала повідомлення чоловіка у фейсбуці і «лайкнула» його скоровидкою.

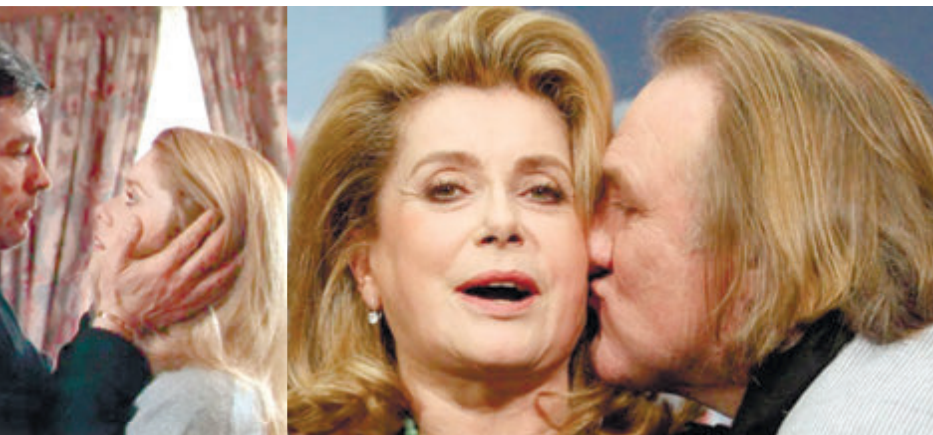

Фото wml.ru.

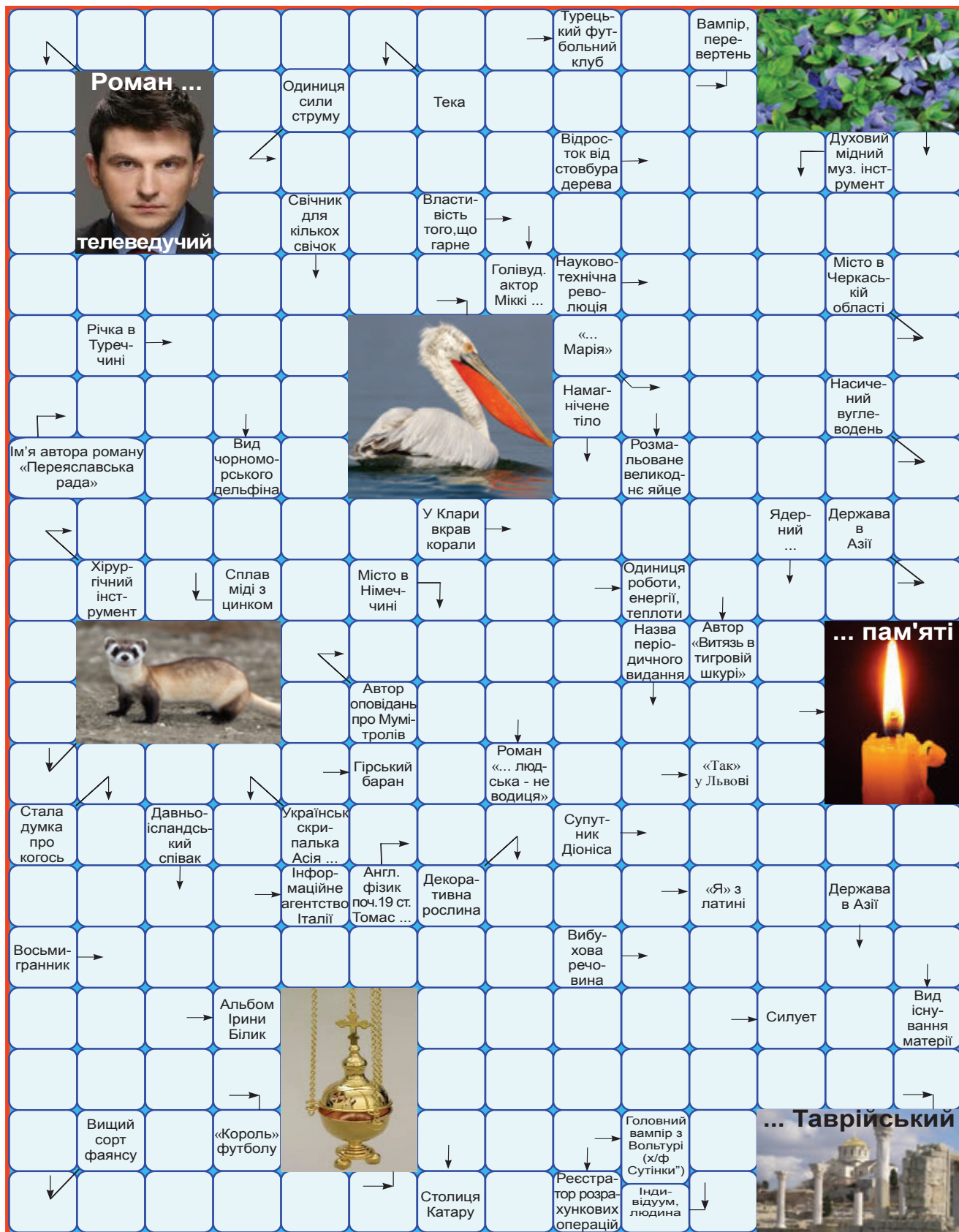
«Справжня дружба — це і є кохання», — так описала Деньов свої почуття до Жерара Депардьє.

Делон не виповнилося почала прозрівати...

Відповіді на сканворд із с. 18

С	І	В	А	С	П	О	Р	П				
К			Ф		А		У	П	І	Р		
Р			А	М	П	Е	Р		С	У	К	Б
Ш			Л	К		К	Р		А	С	О	Т
П	Е	Л	І	К	А	Н			Н	Т	Р	Р
І		А	Н	А					К	А	Н	І
Н	А	Т	А	Н					А	В	Е	І
		У		Д				М	Е	Т	А	Н
Л	А	Н	Ц	Е	Т		К	А	Р	Л		О
А		Б		Л	Е	Р	Г		І	Р	А	К
С				Я	Н	С	О	Н		Е		
К				Б		С	В	І	Ч	К	А	
А	Р	Х	А	Р		Е		Т	А	Н	К	
	Е	Х		Ю	Н	Г		С	А	Т	І	Р
А	Н	С	А				Е	Г	О		О	У
	О	К	Т	А	Е	Д	Р		П	О	Р	О
О	М	А						О	Б	Р	І	С
П	Е	Л	Е					Х	Е	Р	С	О
К		Б						А	Р	О	Б	
К	А	Д	І	Л	О			А				

● РОЗУМОВА АТАКА

Склад пан Андрій.

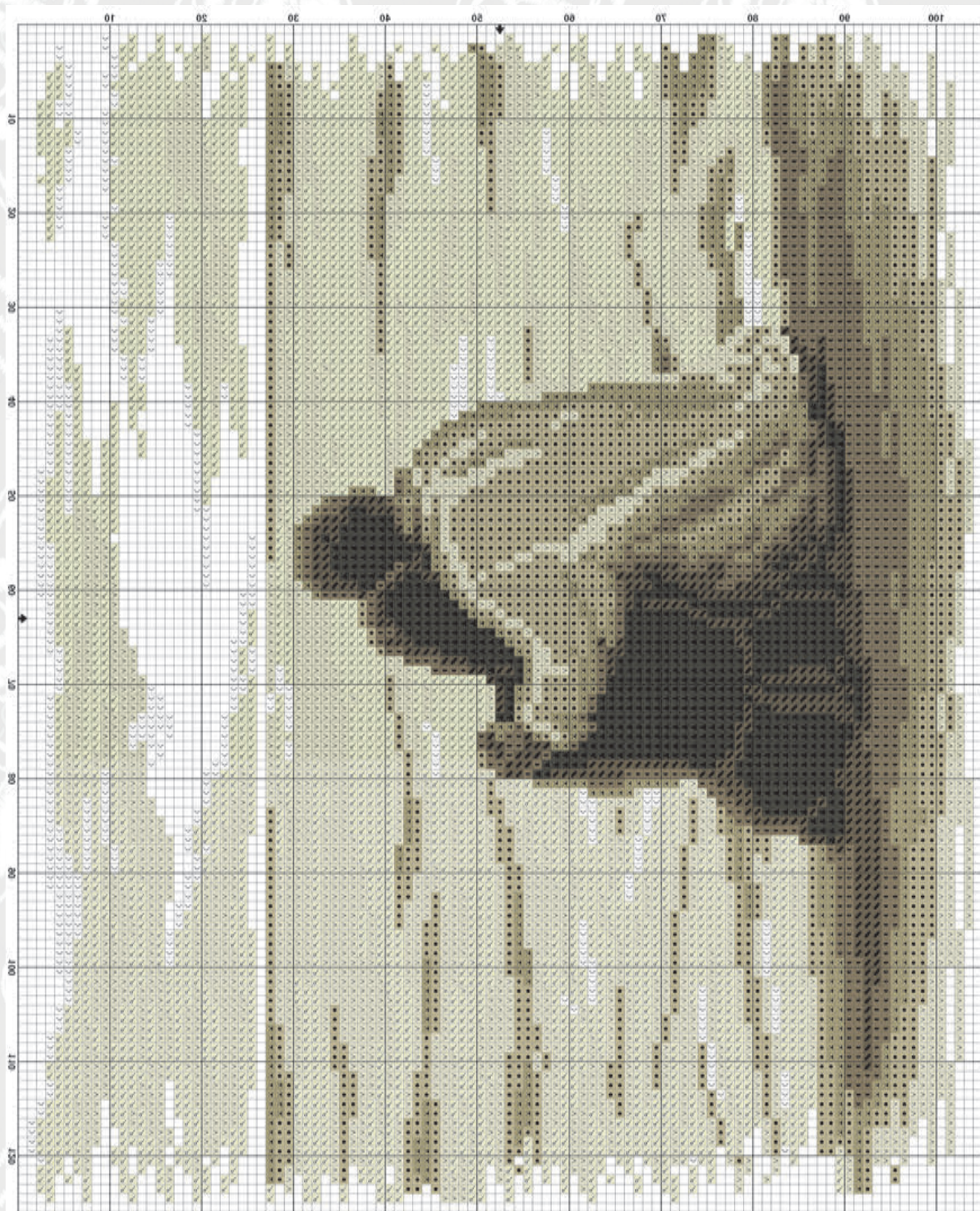
volyn.com.ua
«Так ніхто не кохав»

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ
Місячник
«Так ніхто не кохав»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»
Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: takvolyn@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: у приймальною – (0332) 72-38-94, з питань реклами – (0332) 77-07-70, приватних оголошень – (0332) 72-39-32, розповсюдження – (0332) 72-38-94.
ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р 26008055520122
КБ «Приватбанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 20 сторінок формату А-4
Передплатний індекс: **60779**
Реєстраційний номер
Серія КВ №23543-13383Р
Віддруковано: ТОВ «Видавничий Дім «Високий Замок», м. Львів, вул. Героїв УПА, 65
Тел.: (032) 2349007
Тираж **8700** Замовлення **№ 324**

● ЧАРІВНА ГОЛКА

*«Я пригорну тебе до свого серденька,
А воно палке, мов жар...»*

Вишийте і подаруйте нареченим

«Шрек» для «Фіони»

● ЖИТТЯ, ЯК СЕРІАЛ

— Тільки глянь, Лариско, на кого ти стала схожа! — сп'янілий після гостини чоловік підвів дружину до дзеркала. — Бачиш? Товстелезна. Й така синя, аж зелена. Справді, як... Ну та зелена принцеса з мультфільму. Як же ж це її? Ага, згадав — Фіона.

І ти думаєш, що я повинен любити балію тільки тому, що в рагі присягав

колись тобі на вірність? Але й ти, голубонько, не попереджала мене, що замість тендітної дівчини перетворишся на зеленючу,

товстелезну корову. Як, скажи мені, тепер любити оце страхіття, яке ми обоє бачимо у дзеркалі? Як?

Sandra OLEK

Шрек і принцеса Фіона — головні герої оscarоносного мультфільму 2002 року.

Лариса-Фіона стояла біля нього, розмазуючи по щоках сльози. Її душив біль. Вона не знаходила слів. Так, вона й справді поповніла, але через те, що менш як рік тому народила двох чудових здорових повнощокких синів, які тепер від батькового галасу попрокидалися, повставали на ліжечках і теж почали рюмсати.

Продовження на с. 14

● ЛЮБИСТОК

Мало тебе

Наталка МУРАХЕВИЧ

Дихати рівно і гамувати серце,
Присутність твою означати зненацька збитими ритмами.
Мені так мало тебе — так щоразу здається.

І коли ти в мені — хочу це відчуття затримати.

У кожній думці про тебе — бажання зі складом злочину.
Час для цієї історії не визначив строків давності.

Мало мені тебе. Я занадто тебе хочу.

Міра мого «занадто» від відстані не міняється.

Хоч насправді — нічого ж нового не стається,
Такого, що з нами не відбувалося досі.

Хто ти мені, що у мене збивається дихання й серце,
Коли твої пальці заплутуються у моєму волоссі?

Близький, не мій, у гарячій нічній тиші,

У мовчанні, в якому лиш доторки промовляли,

Наливаєш мені вино, від якого бажання густішають,
І зникає усе. Крім тебе.

... Мені тебе завжди мало.

volyn.com.ua

«Так ніхто не кохав»

20

Усього
6,5 гривні

Читайте у серпневому випуску іншого нашого видання «Читанка для всіх»:

Лідія Таран не жалкує
про службовий роман і тепер
здійснює мрії
хворих дітей

Від ляльок
Оксани
Сальникової
плачуть
політики

ІСТОРІЯ ДО СЛІЗ:
«Не виганяйте
ангела...»

Операція КОНСЕРВАЦІЯ: аж три сторінки
рецептів смачних закуток!

Запитуйте у відділеннях зв'язку і ваших листонош!